

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 6Co/304/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3814201986
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 04. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Stanislava Marková
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2016:3814201986.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Ľubice Bajzovej a členiek JUDr. Stanislavy Markovej a Mgr. Marty Trnavskej v právnej veci navrhovateľa: U. obchodná banka, a. s., so sídlom v C., Z. 18, IČO: 36 854 140, právne zastúpeného Z., S., D. & S., s.r.o., so sídlom v C., S. X/B, IČO: 47 239 921, proti odporcom: 1/ A. E., nar. XX.XX.XXXX, bytom S., Na E. XXX/XX, 2/ M. E., nar. XX.X.XXXX, bytom K. XXX, právne zastúpenej Mgr. N. R., advokátom sídlom AK v S., H.. slobody XX, v konaní o zaplatenie 22.349,04 eur s príslušenstvom, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 04. februára 2015, č.k. 5C/19/2014-99, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej - zamietajúcej časti **p o t v r d z u j e .**

Odporcom 1/, 2/ náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým, v záhlaví identifikovaným rozsudkom súd prvého stupňa rozhodol tak, že odporcovia v 1. a 2. rade sú povinní zaplatiť navrhovateľovi spoločne a nerozdielne sumu 18.481,21 eur spolu s 9% ročným úrokom z omeškania zo sumy 15.322,37 eur od 4.1.2014 do zaplatenia do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšku súd návrh zamietol. Odporcovia v 1. a 2. rade sú povinní zaplatiť navrhovateľovi spoločne a nerozdielne náhradu trov konania pozostávajúcu z trov právneho zastúpenia v sume 1.011,35 eur a iných trov v sume 876,42 eur na účet právneho zástupcu Z., S., D. & S., s.r.o. do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že navrhovateľ sa domáhal zaplatenia sumy 22.349,04 eur spolu s 5,94% ročným úrokom zo sumy 14.231,83 eur od 4.1.2014 do zaplatenia, úrokom z omeškania 9% ročne zo sumy 18.066,80 eur od 4.1.2014 do zaplatenia a trov konania dôvodiac, že s odporcami uzavrel zmluvu o poskytnutí úveru č. 133095, na základe ktorej týmto poskytol sumu 33.150,- eur a odporcovia sa zaviazali úver splatiť najneskôr do 26 rokov od termínu jeho čerpania v pravidelných mesačných splátkach po 208,84 eur, ktoré boli splatné vždy k 20. dňu v mesiaci. V zmluve bola dohodnutá úroková sadzba vo výške 5,94% ročne. Súčasne s uzatvorením zmluvy o úvere bola uzatvorená aj zmluva o zriadení záložného práva k nehnuteľnosti, na základe ktorej bolo zriadené záložné právo na nehnuteľnosti v prospech navrhovateľa na zabezpečenie všetkých pohľadávok navrhovateľa vyplývajúcich zo zmluvy o úvere. Odporcovia nedodržali platobnú disciplínu, v dôsledku čoho navrhovateľ určil predčasnú splatnosť úveru, bol uskutočnený výkon záložného práva dražbou zo dňa 6.6.2012 podľa zákona č. 527/2002 Z.z. o dobrovoľných dražbách, ktorou bol dosiahnutý výtazok vo výške 24.000,- eur, z čoho bola suma 1.696,74 eur poukázaná na náklady dražby a suma 3.793,82 eur bola poukázaná na uspokojenie pohľadávky prednostného záložného veriteľa OSBD Prievidza. Na uspokojenie nárokov navrhovateľa bola použitá suma 18.509,44 eur. Ku dňu 3.1.2014 pohľadávka navrhovateľa voči odporcom predstavuje sumu 22.349,04 eur a pozostáva z istiny 14.231,83

eur, riadneho úroku vyčísleného ku dňu 3.1.2014 vo výške 3.772,18 eur, úroku z omeškania vyčísleného k 3.1.2014 vo výške 4.282,24 eur a neuhradených poplatkov vo výške 62,79 eur.

Oporcovia 1/, 2/ nespochybnili v priebehu konania, že s navrhovateľom uzatvorili ním tvrdenú zmluvu o úvere, ani to, že tento úver skutočne čerpali tak, ako to uvádzal v návrhu. Nerozporovali jeho nárok týkajúci sa istiny úveru, namietali však zaplataenie zmluvného úroku z nezaplataenej istiny od 04.01.2014 do zaplataenia.

Vykonaným dokazovaním súd prvého stupňa zistil, že účastníci dňa 24.2.2010 uzatvorili zmluvu o poskytnutí úveru, na základe ktorej sa navrhovateľ zaviazal poskytnúť odporcom úver vo výške 33.150,- eur. Oporcovia sa zaviazali úver navrhovateľovi splatiť, zaplatiť úroky a ďalšie príslušenstvo úveru podľa dohodnutých podmienok. V zmluve bola dohodnutá úroková sadzba 5,94% ročne s platnosťou do 20.3.2013. RPMN bola dohodnutá vo výške 6,34%. Celkové náklady odporcov spojené s úverom sú v zmluve uvedené vo výške 33.170,30 eur. Oporcovia sa zaviazali úver splácať v mesačných splátkach po 208,84 eur vždy k 20. dňu v mesiaci po dobu 26 rokov od termínu dočerpania úveru. V čl. IX bod 8 zmluvy si účastníci dohodli, že v prípade, že odporcovia porušia svoje povinnosti dohodnuté zmluvou, obchodnými podmienkami alebo súvisiacimi zmluvnými dokumentmi, môže navrhovateľ požadovať okamžité splatenie istiny úveru a príslušenstva. Z návrhu navrhovateľa ako aj z výpovedí odporcov v konaní bolo zistené, že odporcovia úver riadne čerpali, povinnosť uhrádzať dohodnuté úverové splátky riadne a včas si však neplnili, navrhovateľ preto rozhodol o zosplatení celého úveru ku dňu 20.9.2011, čo odporcom oznámil listom zo dňa 21.9.2011.

Súd prvého stupňa na zistený skutkový stav aplikoval ust. § 497 Obchodného zákonníka, § 52 ods. 1, 3 a 4 Občianskeho zákonníka, § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka, s odkazom na ktoré dospel k záveru, že návrh je dôvodný len čiastočne. Zmluvu o úvere posúdil ako spotrebiteľskú podľa ust. § 52 Občianskeho zákonníka. Nárok navrhovateľa považoval za dôvodný iba v časti o zaplataenie istiny 14.231,83 eur, zmluvného úroku len do dňa zosplatenia celého úveru, t.j. do 20.9.2011 v sume 1.027,75 eur, nezaplataených poplatkov v sume 62,79 eur a úrokov z omeškania. Pokiaľ ide o nárok na zmluvný úrok v čase po zosplatení úveru, v tejto časti súd nepovažoval návrh navrhovateľa za dôvodný. Riadny úrok bol zmluvne dohodnutý medzi účastníkmi do konečnej splatnosti úveru. V danom prípade došlo k splatnosti celej dlžnej sumy ku dňu 20.9.2011. Pokiaľ odporcovia neuhradili dlžnú sumu tak, ako sa zmluvne zaviazali, vzniká navrhovateľovi po splatnosti úveru voči nim už iba nárok na zaplataenie úroku z omeškania. Od splatnosti úveru je dlžník v omeškani a musí platiť úroky z omeškania. V opačnom prípade by na ľarchu spotrebiteľa dochádzalo k dvojnásobnému zaľazeniu, a to jednak v podobe úrokov z úveru, ako aj úrokov z omeškania, čo by spôsobovalo značnú nerovnováhu vo vzťahoch medzi účastníkmi (viď aj uznesenie Ústavného súdu SR sp.zn. IV.ÚS 476/2012, uznesenie NS SR sp.zn. 4Obo 143/98). Z oznámenia navrhovateľa bolo zistené že neuhradený zmluvný úrok do dňa zosplatenia úveru predstavuje sumu 1.027,75 eur. Vo zvyšnej časti súd návrh navrhovateľa týkajúci sa zmluvného úroku z istiny úveru ako nedôvodný zamietol. Nárok na úrok z omeškania navrhovateľovi vznikol zo všetkých súm, ktoré neboli zaplataené riadne a včas, t.j. okrem istiny aj zo sumy neuhradených zmluvných úrokov a neuhradených poplatkov. Navrhovateľ si tento nárok vyčísil do zosplatenia úveru v sume 0,34 eur a za obdobie od 21.9.2011 do 3.1.2014 zo sumy 18.066,80 (istina 14.231,83 eur + zmluvný úrok 3.772,18 eur + poplatky 62,79 eur). Vzhľadom k tomu, že súd považoval za dôvodný len nárok na zmluvný úrok vo výške 1.027,75 eur, počítal úrok z omeškania 9% ročne len zo sumy 15.322,37 eur (istina 14.231,83 eur + zmluvný úrok 1.027,75 eur + poplatky 62,79 eur) a za obdobie od 20.9.2011 do 3.1.2014 predstavuje úrok z omeškania sumu 3.158,50 eur. Pokiaľ si navrhovateľ úrok z omeškania za uvedené obdobie uplatnil vo výške 4.282,24 eur, súd jeho nárok v časti prevyšujúcej sumu 3.158,50 nepovažoval za dôvodný. Na základe uvedených skutočností súd teda rozhodol tak, že odporcom v 1. a 2. rade uložil povinnosť zaplatiť navrhovateľovi spoločne a nerozdielne sumu 18.481,21 eur (t.j. istina úveru 14.231,83 eur, zmluvný úrok do zosplatenia úveru v sume 1.027,75 eur, neuhradené poplatky v sume 62,79 eur, vyčíslený úrok z omeškania do zosplatenia v sume 0,34 eur, vyčíslený úrok z omeškania 9% ročne za obdobie od 21.9.2011 do 3.1.2014 zo sumy 15.322,37 eur v sume 3.158,50 eur) spolu s 9% ročným úrokom z omeškania zo sumy 15.322,37 eur (istina 14.231,83 eur + zmluvný úrok do zosplatenia 1.027,75 eur + poplatky 62,79 eur) od 4.1.2014 do zaplataenia v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku. V prevyšujúcej časti, týkajúcej sa nároku na zaplataenie zmluvného úroku za obdobie po zosplatení úveru až do zaplataenia, ako aj úroku z omeškania z tohto úroku, návrh zamietol ako nedôvodný s poukazom na vyššie uvedené skutočnosti.

O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku. Navrhovateľ sa v konaní domáhal zaplatenia sumy 22.349,04 eur, priznaná mu bola suma 18.481,21 eur. Jeho úspech vo veci predstavuje 82,69%, neúspech je 17,31%. Celkový úspech navrhovateľa v konaní je teda 65,38% (82,69% - 17,31%). V tomto rozsahu mu vznikol aj nárok na zaplatenie trov konania. Navrhovateľovi v konaní vznikli trovy v súvislosti s právnym zastúpením vo výške 1.546,88 eur (3 úkony právnej pomoci po 386,74 eur, 1 úkon po 96,69 eur - odmena vo výške 1-ina podľa § 13a ods. 4 vyhlášky č. 655/2004 Z.z., 4 x paušál po 8,04 eur, DPH 20% zo sumy 1.289,07 eur 257,81 eur) a uhradením súdneho poplatku za návrh na začatie konania vo výške 1.340,50 eur. 65,38% zo sumy 1.546,88 eur predstavuje 1.011,35 eur a zo sumy 1.340,50 eur je to suma 876,42 eur. Súd preto priznal náhradu trov konania navrhovateľovi vo výške 1.011,35 eur za trovy právneho zastúpenia a vo výške 876,42 eur za zaplatený súdny poplatok.

Rozsudok súdu prvého stupňa v jeho zamietajúcej časti odvolaním v zákonom stanovenej lehote napadol navrhovateľ prostredníctvom svojho právneho zástupcu a v tejto dotknutej časti navrhoval odvolaciemu súdu jeho zrušenie a vrátenie súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Dôvodiac nesprávnym právnym posúdením veci, čím uplatnil dôvod odvolania uvedený v ust. § 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p. namietal správnosť záveru súdu prvého stupňa, v zmysle ktorého mu nepatrí úrok z úveru od zosplatenia úveru do jeho splatenia poukazujúc na ust. § 497 Obchodného zákonníka vymedzujúceho esenciálnu náležitosť zmluvy týkajúceho sa povinnosti dlžníka zaplatiť úrok z úveru, pričom je podľa neho vylúčené, aby sa zmluvné strany dohodli na bezúročnom poskytnutí peňažných prostriedkov. Zmluvný úrok nemá sankčný charakter, preto ho nemožno zamieňať s úrokom z omeškania. Podľa jeho názoru rovnaký záver za použitia interpretačných pravidiel možno vyvodiť aj z ust. § 16 ods. 1 veta druhá zák.č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, v zmysle ktorého je povinnosťou spotrebiteľa uhradiť úrok a náklady vzniknuté za časové obdobie od poskytnutia spotrebiteľského úveru do jeho splatenia, t.j. do faktického vrátenia peňažných prostriedkov, ku ktorému v tomto prípade však nikdy nedošlo, čo zodpovedá podstate úverového vzťahu. Je podľa jeho názoru nevyhnutné, aby súd rozlišoval medzi splatením úveru a zosplatením úveru, keďže ide o skutočnosti s rozličnými právnymi dôsledkami pre existenciu nároku veriteľa. Splatením sa rozumie jeho vrátenie veriteľovi spolu s úrokmi, ktoré plnia funkciu odplaty. Zosplatením úveru sa naopak rozumie určenie splatnosti celého dlhu, ktorého plnenie bolo dohodnuté v splátkach, pričom táto skutočnosť nijako nespôsobuje zánik nároku veriteľa na vrátenie úveru a povinnosť platiť úrok z neho, keďže samotný zákon stanovuje povinnosť zaplatiť úrok až do splatenia úveru a so zosplatením úveru sa nespája pre veriteľa žiaden negatívny právny následok. Uvedený nesprávny názor by totiž podľa neho mohol viesť k absurdnej situácii, keď by dlžník úmyselným konaním spočívajúcim v nesplácaní splátok vytvoril stav, v dôsledku ktorého by veriteľ úver zosplatinil, čím by sa tento jednoducho zbavil povinnosti zaplatiť z poskytnutého úveru úroky. Poukázal tiež na rozhodnutie NS SR R 59/98, v ktorom je konštatované, že úroky sú súčasťou peňažného záväzku dlžníka, preto dôsledkom omeškania s ich platením je zo zákona vyplývajúca povinnosť platiť úroky z omeškania, z čoho podľa názoru navrhovateľa logickým výkladom možno dôjsť k záveru, že úroky z úveru patria veriteľovi až do splatenia úveru. Uvedenému záveru podľa jeho názoru zodpovedá aj rozhodovacia prax súdov v obdobných veciach a preto jeho nárok na zaplatenie zmluvného úroku za obdobie od zosplatenia úveru je podľa jeho názoru dôvodný a súdom prvého stupňa prezentovaný názor pokladá za neudržateľný z hľadiska právnej istoty a legitímnych očakávaní navrhovateľa, pretože miera samostatnosti posúdenia analogickej právnej otázky v každom jednotlivom konaní je limitovaná práve zásadou materiálnej rovnosti a princípú právneho štátu.

Odporcovia 1/, 2/ nevyužili svoju zákonnú možnosť písomne sa vyjadriť k podanému odvolaniu.

Krajský súd Trenčín po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou, včas v zákonnej lehote na podanie odvolania, že spĺňa popri všeobecných náležitostiach v rozsahu § 42 ods. 3 O.s.p. aj náležitosti podľa § 205 ods. 1 O.s.p. s uvedením dôvodu odvolania vo veci samej, vykonal ako súd odvolací preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia a jemu predchádzajúceho konania bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ust. § 214 ods. 2 O.s.p., pričom dôvodmi odvolania vymedzenými navrhovateľom a ich rozsahom, bol odvolací súd viazaný podľa § 212 ods. 1 O.s.p. a dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvého stupňa v napadnutej - zamietajúcej časti, je potrebné za použitia § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správne potvrdiť. Rozsudok súdu prvého stupňa vo zvyšnej vyhovujúcej časti nepreskúmal, nakoľko vo vzťahu k nej rozhodnutie suspenzívnym účinkom odvolania dotknuté nebolo (§ 206 O.s.p.).

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno v zmysle ust. § 205 ods. 2 O.s.p. odôvodniť len okolnosťami uvedenými pod písmenami a) - f) citovaného zákonného ustanovenia.

Navrhovateľ ďalej vo svojom odvolaní uplatňoval dôvod na odvolanie podľa § 205 ods. 2 písm. f) O.s.p. spočívajúci v tom, že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, čo vidí v nesprávnych právnych záverov.

Dôvod na odvolanie podľa § 205 ods. 2 písm. f) O.s.p. (rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci), je daný podľa súdnej praxe v prípade mylnej aplikácie a výkladu právnej normy na zistený skutkový stav alebo použitie právnej normy, ktorú na skutkový stav vôbec nemožno použiť.

Súd prvého stupňa návrh navrhovateľa na zaplatenie úrokov z úveru po jeho zosplatnení a z nich plynúcich úrokov z omeškania zamietol z dôvodu, že podľa ustálenej súdnej praxe dohodnuté úroky z poskytnutých peňažných prostriedkov patria len do splatnosti dlhu, následne sa dlžník dostáva do omeškania a je povinný platiť iba úroky z omeškania.

Navrhovateľ správnosť uvedenej argumentácie namietal z dôvodov uvedených vyššie a trval na priznaní popri úrokoch z omeškania aj úrokov z úveru a to aj za čas po zosplatnení celého úveru.

Preskúmaním veci, odvolací súd dospel k záveru o nedôvodnosti podaného odvolania.

Súd prvého stupňa vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu potrebnom pre úplné zistenie skutkového stavu a vychádzajúc zo správnych skutkových zistení, vec aj následne správne právne posúdil. Rozsudok súdu prvého stupňa je odôvodnený v súlade s kritériami, uvedenými v ust. § 157 ods. 2 O.s.p., je správny, podrobným spôsobom zdôvodnený, preto podľa § 219 ods. 2 O.s.p. sa odvolací súd s jeho odôvodnením stotožňuje a na v ňom uvedené dôvody, v podrobnostiach poukazuje.

Zároveň k dôvodom odvolania navrhovateľa uvádza:

V preskúmvanej veci niet sporu o tom, že predmetom konania sú nároky navrhovateľa vyplývajúce zo zmluvy, ktorá je svojou povahou spotrebiteľskou a predmetný zmluvou založený vzťah posúdiť ako spotrebiteľský, vzhľadom ku ktorej skutočnosti je tu existencia povinnosti súdu skúmať ex offo zmluvné podmienky, s cieľom aby spotrebiteľ nebol zaväzovaný na nedovolené plnenie.

Navrhovateľ sa v konaní dovoľáva nárokov na odplatné úroky, ktoré by mu patrili v prípade, ak by bol zachovaný stav zákonnej domnienky, a teda trvanie záväzku zo spotrebiteľskej zmluvy za stavu, že veriteľ aj spotrebiteľ budú plniť podľa podmienok a v termínoch dohodnutých v zmluve, teda za stavu, ak by nedošlo k predčasnému zosplatneniu úveru.

Uvedenou problematikou sa odvolací senát krajského súdu (6Co) zaoberal už v rozhodnutí zo dňa 28.9.2015 pod č.k. 6Co 587/15, kde vyslovil : „Keďže tento stav netrvá, (rozumej stav trvania záväzku pred zosplatnením úveru) je zrejmé, že došlo k zmene záväzku, ktorá bola privodená omeškaním spotrebiteľa a súčasne predčasným zosplatnením úveru zo strany veriteľa. Zmena záväzku prináša aj zmenu pomerov plnenia a aktivuje režim omeškania v spojení s využitím práva podľa ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. K predčasnému zosplatneniu záväzku došlo konaním veriteľa. Predčasné zosplatnenie úveru predstavuje jednostranný sankčný právny inštitút, ktorý umožňuje veriteľovi zmenou záväzku požadovať jednorazové, okamžité vrátenie celej požičanej sumy. Rozdiel stavu výhody splátok a stavu jednorazového zosplatnenia úveru spočíva v tom, že veriteľ nemá nárok a spotrebiteľ nemá povinnosť vrátiť celú požičanú sumu naraz. Splácanie úveru v splátkach na strane veriteľa vyvoláva stav absencie požičanej sumy istiny, ktorá sa iba postupne vracia a spláca, za čo patrí veriteľovi úrok. Pri predčasnom a mimoriadnom zosplatnení úveru vzniká veriteľovi nárok na jednorazové vrátenie požičanej istiny úveru, vrátane úrokov kapitalizovaných ku dňu zosplatnenia úveru. Veriteľ teda navodzuje stav, v ktorom má právo získať okamžite späť celú sumu požičaných peňažných prostriedkov, v dôsledku čoho na jeho strane odpadá obmedzenie jeho práva na dispozíciu s istinou úveru. Ak teda nastal stav, kedy spotrebiteľ už nemá právny titul mať peňažné prostriedky u seba a

tieto užívať, niet dôvodu na to, aby veriteľ inkasoval úroky, ktoré by mu patrili za stavu oprávnenej držby prostriedkov spotrebiteľom. V opačnom prípade by bol založený krajne nespravodlivý a ústavne nekomfortný stav, kde spotrebiteľ by bol vystavený všetkým sankčným mechanizmom vynútenia povinnosti a plnenia a veriteľ by inkasoval úroky zo sumy, ktorú by mu spotrebiteľ na výzvu nevrátil. Jednorazovým zosplatnením vzniká spotrebiteľovi povinnosť jednorazovo vrátiť sumu požičaného úveru, navýšenú o kapitalizované úroky ku dňu zosplatnenia a počnúc prvým dňom omeškania spotrebiteľa ide o proti právny stav založený sankčným jednostranným predčasným zosplatnením úveru. Ak napriek tomu existuje zmluvná úprava, ktorá s protiprávnym stavom stotožňuje aj odplatné nároky patriace len v právne súladnom stave, je táto právna úprava na škodu spotrebiteľa neprijateľne odchylná od zákona, čo zmluvnú podmienku podľa § 52 OZ, resp. Podľa § 53 ods. 1 a 5 OZ robí absolútne neplatnou. V protiprávnom stave patria zmluvným stranám len sankcie a na tento účel je kogentným určujúcim pravidlom § 517, ods. 2 OZ v spojení s § 3 a § 3a nar. vl. 87/1995 Z.z. Dohoda o platení úrokov za úver aj po splatnosti spôsobuje, že takéto úroky v skutočnosti navyšujú cenu za užívanie finančných prostriedkov za obdobie do dohodnutej alebo predčasne vyvolanej doby splatnosti a zneisťujú sankčný mechanizmus úrokov z omeškania. Takto dochádza k obchádzaniu inštitútu iného plnenia na účely aplikácie § 3a ods. 2 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka.“

Od vyššie uvedeného právneho názoru nemá dôvod sa odvolací súd odkloniť ani v preskúmvanej veci. Na podporu jeho správnosti aj v tomto prípade poukazuje na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 18.09.2012, sp. zn. IV. ÚS 476/2012 -14, kde ústavný súd považuje za ústavne akceptovateľný výklad rozhodnutia krajského súdu, keď po zosplatnení úveru nastupuje režim platenia úrokov z omeškania a nie už úrokov z úveru, na ktoré rozhodnutie správne poukazuje tiež prvostupňový súd.

Odvolací súd zastáva teda názor, že teda aj prípadná dohoda, podľa ktorej má spotrebiteľ popri úrokoch z omeškania prípadne ďalších sankciách platiť po splatnosti pohľadávky aj úroky za poskytnutie úveru do splatenia úveru spôsobuje značnú nerovnováhu ku škode spotrebiteľa, predstavuje značné zhoršenie postavenia spotrebiteľa oproti zákonnému pravidlu, ktoré chráni spotrebiteľa v úverových vzťahoch pred nadmerným navýšením dlhu oproti výške úveru. Keďže niet kogentnej úpravy o úrokoch popri úrokoch z omeškania (zákon reguluje úroky za úver bez časovej úpravy) je takáto dohoda o takýchto úrokoch odklonom od dispozitívnej úpravy a je nielen v neprospech spotrebiteľa, ale vyvoláva hrubú nerovnováhu v neprospech slabšej zmluvnej strany.

Pokiaľ navrhovateľ dôvodí kogentnou povahou ustanovenia § 497 Obchodného zákonníka, vylučujúcou podľa neho bezúročný úver, s tým, že úroky mu patria od „doby poskytnutia peňažných prostriedkov“, je potrebné uviesť, že jeho právo na priznanie úrokov za úver mu upreté nebolo.

Za nespôsobilý privodiť v jeho prospech priaznivejšie rozhodnutie vo veci je tiež jeho odkaz na ustanovenie § 16 zákona č. 129/2010 Z.z., ktoré podľa jeho názoru podporuje priznanie úrokov aj po splatnosti, čo sa nezakladá na pravde, keďže uvedené ustanovenie upravuje povinnosť platiť úroky pri predčasnom splatení spotrebiteľského úveru, nezmieňuje však úroky po splatnosti úveru. Navyše vzhľadom na úver poskytnutý vo februári 2010 je uvedená norma so zreteľom na nepravú retroaktivitu na predmetnú vec neaplikovateľná, keďže zákon č. 129/2010 Z.z. nadobudol účinnosť až dňa 2.4.2010.

Pokiaľ sa v konečnom dôsledku navrhovateľ odvolával na „ustálenú rozhodovaciu prax“ súdov v obdobných veciach a pripomína princíp rozhodovania „rovnako o obdobnom“, faktom je, že žiadne takéto rozhodnutie v odvolaní neuviedol.

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti, odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v jeho zamietajúcej časti potvrdil ako vecne správny (§ 219 O.s.p.). Vzhľadom na nemožnosť podrobiť odvolaciemu prieskumu vyhovujúcu časť rozhodnutia súdu prvého stupňa (nedotknutá suspenzívnym účinkom odvolania), sa jej správnosťou odvolací súd nezaoberal.

O trovách odvolacieho konania vzhľadom na neúspech navrhovateľa, pričom odporcom trovy nevznikli, rozhodol tak, že sa im náhrada nepriznala (§ 142 ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.